

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoPr/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112229927
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1112229927.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej v spore žalobcu: Y. F., W.. XX.XX.XXXX, Y. XXX, zastúpenému: SODOMA VULGAN, spol. s.r.o., Kominárska 2, 4, Bratislava, IČO: 47 254 084, proti žalovanému: Železnice Slovenskej republiky, Klemensova 8, Bratislava, IČO: 31 364 501, o zaplatenie istiny 3.265,48 eura a úroku 507,44 eura, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 7Cpr/4/2014-468, zo dňa 30.6.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobcu zamietol; žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručitou súdu 14.12.2012, neskôr zmenenou 11.6.2014, domáhal proti žalovanému zaplatenia 3.265,48 eura titulom istiny, úroku z omeškania 507,44 eura a náhrady trov konania. Žalobca tvrdil, že žalobca bol zamestnancom žalovaného, pričom vykonával prácu hasiča do roku 2011. U žalovaného bola vykonaná kontrola Inšpektorátom práce Žilina (ďalej len „IP Žilina“). Napriek zisteniam inšpektorátu práce žalobcovi bola vyplatená hodinová tarifná mzda 1,89 eura/h namiesto 3,32 eura/h za rok 2009, 1,97 eura/h namiesto 3,39 eura/h za rok 2010, 2,03 eura/h namiesto 3,50 eura/h za rok 2011, čím žalobca porušil zákon č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z. (ďalej len „zákon č. 462/2007 Z. z.“). Za roky 2009 až 2011 patrí žalobcovi náhrada mzdy minimálne v rozsahu pracovnej pohotovosti. Tvrdil, že počas pracovnej pohotovosti bol prítomný na pracovisku, a preto si nárokuje nedoplatok nárokováných mzdových náhrad za náhradu za pracovnú pohotovosť podľa § 4 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z. Rozdiel za rok 2011 medzi sumou konštatovanou inšpektorátom práce a sumou vyplácanou za pracovnú pohotovosť tvoril 1,47 eura, čím ukrátil žalovaný žalobcu celkovo o 5.623,16 eura. Žalobca má nárok na doplatenie od žalobcu sumu 4.790,73 titulom náhrad a 832,44 eura titulom úrokov. Ďalej tvrdil, že celková dlžná suma 5.623,16 eura sa skladá z istiny 4.790,73 eura a z úroku z omeškania vo výške 848,32 eura. Žalovaný uhradil určité platby žalobcovi, preto žalobca započítal všetky tieto platby predstavujúce započítanie na platby v roku 2009 v prospech celkovej dlžnej sumy, pričom ide o (i) platbu vo výške 60 % cca. z pôvodného nároku, (ii) platba na úhradu úrokov z omeškania a (iii) iné platby poskytnuté žalovaným v prospech žalobcov za účelom urovnania sporu. Hodnota dlžnej sumy, ktorú žiadajú sa zvýši na sumu 3.265,48 eura a úrok 507,44 eura. Dlžná suma podľa žalobcu je 3.879,59 eura. Žalobca mal nárok na sumu 3,5 eura/h, žalovaný plnil len 2,03 eura/h, žalovaný plnil 1.525,32 eura na istinu a 325 eura na úroky. V podaní zo 14.3.2022 uviedol, že celková výška nároku je 2.596,34 eura.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vychádzajúc z vyjadrení strán skonštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca pracoval pre žalovaného ako hasič do decembra 2011. Ostatné skutočnosti boli medzi stranami sporné a žalovaný namietal aj nejasnosť a nezrozumiteľnosť žaloby z hľadiska uplatnených nárokov. Žiadnymi dôkazmi neboli preukazované skutočnosti uvádzané v žalobe. Konkrétne, nebol preukazovaný obsah pracovnej zmluvy, nebol preukázané, kde na akom mieste pracoval žalobca, kedy mal dohodnutý žalobca výplatný termín mzdy (žalobca raz tvrdil, že je to 12. deň, predtým, že 15. deň), nebol preukazovaný ani obsah kolektívnej zmluvy, na ktorú sa odkazovalo. Nebolo preukázané, čo žalovaný žalobcovi plnil, kedy a za aké obdobia. Neboli preukazované žiadne výplatné pásky. Žalobca preukázal len na to to, že Inšpektorát práce Žilina v roku 2013 vykonal inšpekciu u žalovaného v odštepnom závode Závod protipožiarnej ochrany železníc Bratislava. Z odpovede Inšpektorátu práce Žilina vyplýva, že táto odpoveď je anonymizovaná, nie je zrejmé, či sa týka žalobcu a vyplýva z nej, že sa týka roku 2012 a 2013. Z tabuľky „Tabuľka tarifných tried účinnosť od 1.5.2013“ je preukázané, že táto tabuľka obsahuje tarifné triedy, pričom je zrejmé, že sú účinné od 1. mája 2013, čiže vzhľadom na trvanie pracovného pomeru žalobcu do decembra 2011 sa uvedená tabuľka nijako žalobcu netýka. Znalecký posudok č. X/XXXX, ktorý predložil žalobca tiež nepreukazuje nič konkrétne vo vzťahu k žalobcovi. Týka sa osoby menom Y. Š. a žalobca dal súdu k dispozícii jeho stranu 1, 31 až 36, 63 a 64. Ide o neúplný dokument, súd prvej inštancie nemohol overiť preskúmateľnosť tohto znaleckého posudku a nemohol zistiť ani len to, aké je zadanie tohto znaleckého posudku. Žiaden konkrétny záver vo vzťahu k žalobcovi z tohto dôkazu nevyplyva. V tabuľke na č. l. 309 sú uvedené výpočty žalobcu, ale opäť nie je zrejmé, aký majú predmetné čísla pôvod, čo preukazujú a čo majú dokazovať. V skratke, prakticky nič, čo žalobca tvrdil nepreukázal.

3. Vzhľadom na to, že konanie bolo začaté pred účinnosťou Civilného sporového poriadku sa primárne súd prvej inštancie zaoberal otázkou, aký procesný režim je potrebné uplatniť na dané konanie, ktoré začalo pred účinnosťou C. s. p. S poukazom na § 470 ods. 1 C. s. p. na dané konanie uplatňoval ustanovenia C. s. p., aj keď konanie začalo pred jeho účinnosťou. V danom prípade však podľa § 470 ods. 2 C. s. p. nemohol uplatňovať ustanovenia o popretí skutkových tvrdení protistrany, pretože by to mohlo byť v neprospech niektorej strany. Vychádzajúc zo skutkových zistení (ods. 3 až 18) a z právnej úpravy, ktorú na prejednávanej vec aplikoval (ods. 5 až 11), konkrétne § 4 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z., § 1 ods. 4, § 96 Zákonníka práce, § 119 Zákonníka práce, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaného nároku. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na oprávnené osoby tak, aby v primeraných lehotách uplatnili svoje práva (nároky), a čeliť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeraný čas vystavené nutnosti splniť svoje povinnosti. Inštitút premlčania v súlade s požiadavkou právnej istoty takto bráni dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcich povinností, ktoré môžu byť, najmä pokiaľ ide o ich dokazovanie, spojené s neistotou, pochybnosťou a spornosťou a tým aj s prípadnými zložitými súdnymi spormi. Ak zákonom stanovená premlčacia doba uplynula a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom na súde svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a spôsobiť tak stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe nárok priznať. V dôsledku toho nezostáva súdu, ktorý zistí, že námietka premlčania je dôvodná, nič iné ako žalobu oprávnenej osoby bez ďalšieho zamietnuť (R 29/1983, stanovisko senátu Najvyššieho súdu ČSSR k zaisteniu jednotného výkladu zákona, sp. zn. Sc 2/83 z 26.4.1983). O taký prípad išlo z väčšej časti v danej veci.

5. Žalovaný namietal, že žalovaný nárok je premlčaný za obdobie roka 2009, 2010 a obdobie roka 2011 od 1. januára 2011 do 10. júna 2011. Žalobca najprv tvrdil, že výplatný termín mal žalobca určený na 15. deň v mesiaci (č. l. 52), neskôr tvrdil, že to bol 12. deň v mesiaci (č. l. 70). Za týchto okolností, kedy sám žalobca nemá jasno v tom, kedy mal výplatný termín a konkrétny dátum preukázaný nebol žiadnym dôkazom, súd prvej inštancie vychádzal zo zákonnej úpravy § 129 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorej mzda je splatná pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do konca nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ak sa v kolektívnej zmluve alebo v pracovnej zmluve nedohodlo inak. V zmysle tohto výkladu preto akékoľvek mzdové nároky žalobcu za apríl 2011 boli splatné do konca mája 2011. Z tohto dôvodu sú podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 100 Občianskeho zákonníka premlčané

všetky uplatnené nároky žalobcu za obdobie august 2009 až apríl 2011. Keďže zmenu žaloby doručil žalobca súdu dňa 11. júna 2014, premlčané sú podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 100 Občianskeho zákonníka všetky nároky žalobcu, ktoré uplatňuje žalobca za obdobie od augusta 2009 do apríla 2011. Vo vzťahu k premlčaným nárokom súd žalobu zamietol už len z tohto dôvodu.

6. Dôvody pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu, nielen v premlčanej časti sú podľa názoru súdu prvej inštancie dané prioritne z dôvodu nemožnosti posúdiť dôvodnosť žalovaného nároku a splnenie podmienok pre jeho priznanie a v už zmienenej časti najmä z dôvodu premlčania. Po tom, čo uviedol vyššie, že prakticky nič, čo žalobca v žalobe, resp. v zmenenej žalobe tvrdil nepreukázal, si položil otázku, aký zmysel má odôvodnenie súdu k právnej stránke veci, keďže nie je možné aplikovať konkrétnu právnu úpravu na skutkový stav veci, ktorý vlastne prakticky v ničom nebol preukázaný vo vzťahu k žalobcom tvrdeným skutočnostiam. Preukázané neboli podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, pričom nielenže neboli preukázané, ale boli aj značne zmätočné a neprehľadné. Všetky podania žalobcu obsahujú priebežné menené východiská o nároku žalobcu, ktorý akoby bol daný, len ho treba presne kvantifikovať, no v skutočnosti žalobca nielenže opomenul preukazovať existenciu ním tvrdených skutočností, ale v niektorých prípadoch ani nič netvrdil. Kvalita súdneho rozhodnutia je vždy zásadným spôsobom predurčená kvalitou žalobného návrhu. Celkom inak môže súd pracovať so žalobou, v ktorej sú námietky stručné a jasné, číselné údaje sú prehľadné, sú logicky usporiadané a majú jednoznačný „fah na bránku“, než so žalobou, ktorá je najprv príliš stručná až napokon je rozšírená do podoby, v ktorej sa jednotlivé podania žalobcu vzájomne rozchádzajú a sú pôvodcom zmätku a neprehľadnosti v podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdeniach týkajúcich sa sporu.

7. Konkrétne, v zmenenej žalobe (č. I. 66 spisu) žalobca tvrdil, že žalovaný ukrátil žalobcu o celkovú sumu 5.623,16 eura, pričom uvedené tvrdenie o ukrátení nebolo preukázané. V zmenenej žalobe sa neuvádza, ako k výpočtu uvedenej sumy žalobca prišiel a čím bola tvorená. Nebolo preukázané, čo presne v roku 2011 žalobca odpracoval. V tabuľke na č. I. 70 spisu sa uvádza rozpis tejto sumy. Avšak pre rok 2011 žalobca na č. I. 69 pre zmenu uvádza, že žalobca bol za rok 2011 ukrátený o 5.623,16 eura. Na ďalšej strane (č. I. 70 spisu) sa uvádza, že za rok 2011 predstavujú náhrady len 1.953 eura a úrok 209,14 eura. Tieto údaje teda vzájomne nekorešponujú a vylučujú sa. Nie je tiež uvedené, v akom dôkaze majú mať pôvod uvedené údaje, pretože, ako uviedol nižšie, na danú vec sa vzťahuje režim C. s. p. ale bez možnosti uplatniť ustanovenia o popretí skutkových tvrdení protistrany, preto podľa § 470 ods. 2 C. s. p. nemôže uvedené tvrdenia považovať za nesporné, nakoľko by to bolo na ujmu žalovaného.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že by mohol vychádzať z toho, že ide o preklep, čiže chybu v písaní, keby ale mal možnosť jednoducho zistiť, čo je vlastne pravdivý údaj. To však nie je možné, ak napríklad ďalšia zjavná chyba je hneď na nasledujúcej strane (č. I. 71 spisu). Tam sa uvádza, že sumárne žalovaný nárok predstavuje 4.790,73 eura a 832,44 eura úroky, no hneď v bode 12 na tejto strane sa uvádza, že celková dlžná suma je vlastne 5.623,16 eura a skladá sa zo 4.790,13 eura (správne má byť 4.790,73 eura, pozn. odvolacieho súdu) a 848,32 eura, hoci o riadok vyššie sa píše o 832,44 eura. Napokon ďalšia nezrovnalosť je v bode 14 na č. I. 71 spisu, kde žalobca tvrdil, že hodnota dlžnej sumy, ktorú pri žalobcovi žiada je „cca.“ 3.879,59 eura, ktorá pozostáva z istiny 3.265,48 eura a úroku 507,44 eura, čo ale činí spolu 3.772,92 eura a nie 3.879,59 eura. To, čo žalobca označuje ako „cca.“ činí zjavne rozdiel takmer 100 eura bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Takto zmätočne vymedzené podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia nie je možné následne posudzovať z hľadiska unesenia dôkazného bremena, pretože najprv má strana bremeno tvrdenia.

9. K tomu žalobca uvádzal ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré nepreukázal a síce, že započítava platby z roku 2009 v prospech celkovej dlžnej sumy (netvrdil však, akú sumu započítava). Konkrétne (i) odpočítať chce platbu „vo výške 60 % cca. z pôvodného nároku“, pričom v poznámke pod čiarou k tomu píše, že to „predstavuje hodnotu asi 1.500,- Eur“, (ii) ďalej chce odpočítať platbu na úhradu úrokov z omeškania, pričom píše v poznámke pod čiarou, že táto suma odpočtu sa líši od 42 eur po 342 eur bez toho, aby uviedol, o aké sumy ide (tieto sumy nevyplývajú zo žiadneho dôkazu a ktorú sumu má súd vziať do úvahy nevyplýva zo žiadneho tvrdenia v žalobe, či prílohách), ani neuvádza, prečo by malo mať relevanciu, že si tieto sumy uplatňujú rôzne osoby (v danom konaní je totiž len jeden žalobca) a čo to má spoločné so žalobcom; a (iii) napokon chce odpočítať „iné platby poskytnuté ŽSR“ v prospech navrhovateľov, ale aké platby, to už neuvádza, ani neuvádza, z čoho vyplývajú. To len rámcovo naznačuje, že pre žalobcu podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia nárokov žalobcu sú nahradené lamentáciami ako

napr. „žalobca nemá žiadne možnosti ako presnejšie špecifikovať žalovanú sumu“ alebo zjednodušene len časticami „cca.“, či „asi“, čo v prípade, ak má ísť o podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia je nepochybne menej, než od žalobcu vyžaduje zákon v § 132 ods. 1 C. s. p. a § 150 ods. 1 C. s. p.

10. Ďalej napríklad súd prvej inštancie vychádzal pre účely dokazovania z tvrdenia žalobcu, že žalovaný mal plniť žalobcovi sumu 1.525,32 eura na istine a 325 eur na úrokoch z omeškania, ktorá bola žalovaným vyplatená žalobcovi, ale kedy bola zaplatená a o akú sumu má ísť, resp. za aké obdobie, to už neuvádza. Opäť sa neuvádza, ktorý dôkaz tieto sumy potvrdzuje a preto žalobcom tvrdenú skutočnosť nebolo možné preukázať, čiže nebola preukázaná. V bode 14 žaloby tvrdil, že žalobca žiada zvýšenie pohľadávky vo výške cca 3.879,59 eura, ale čo sa má zvyšovať a z akého dôkazu to vyplýva, to opäť neuvádza. Ani uvedené teda nebolo preukázané. Tiež nepreukázal, že by žalovaný plnil žalobcovi 2,03 eura/h a mal plniť 3,50 eura/h. Celú túto zmes číselných tvrdení bez odkazu na dôkaz, ktorý by ich preukazoval bizarne uzatvárajú skutkové tvrdenia v podobe tabuľky na č. l. 309 spisu, podľa ktorej žalobca tvrdí, že nedoplatok za celé obdobie je (pre zmenu) vo výške 1.782 eura, no opäť neuviedol žiaden dôkaz, z ktorého tieto skutočnosti vyplývajú a v čom spočíva onen rozdiel medzi zmenenou žalobou a touto hodnotou. Žalobca tiež v podaní na č. l. 291 spisu odkazuje na mzdové listy a výkazy o dochádzke, ale žiadne také dôkazy v konaní vykonané neboli, ani sa v spise nenachádzajú.

11. Zo skutkových tvrdení poskytnutých žalobcom vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na zaplatenie náhrady za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti teda nebolo možné zistiť v akej výške si žalobca jednotlivé mesačné mzdové nároky vzniknuté počas rozhodného časového obdobia uplatnil v ním žalovanej sume, v akej výške sú ním tvrdené mesačné nároky na náhradu mzdy zahrnuté v žalovanej istine najmä potom, čo k podaniu z 15. marca 2022 pripojil tabuľku (č. l. 309 spisu), v ktorej sú obsiahnuté údaje, ktoré nekorešponujú nijako s tými, ktoré sú uvedené na č. l. 70. Poskytnutie rozhodujúcich skutočností žalobcom o ním uplatnenom nároku, teda konkretizácia nárokov na náhradu mzdy podľa mesiacov, prípadne konkretizácia výšky mesačných nárokov na náhradu mzdy zahrnutých v ním uplatnenom nároku bola pre súd podstatná aj, ale nielen, s ohľadom na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania. Súd prvej inštancie považoval námietku premlčania za dôvodnú podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce vo vzťahu ku všetkým nárokom splatným do 10. júna 2011. Zo žaloby ani ďalších písomných podaní žalobcu však nebolo možné posúdiť, ktoré mesačné nároky alebo ich časti si žalobca v rámci svojho nároku na zaplatenie 3.265,48 eura uplatnil, teda nebolo možné posúdiť v akej časti je žalobcom uplatnený nárok premlčaný a nebolo možné ani zistiť v akom rozsahu boli splnené prípadné zákonné podmienky pre vznik žalovaného nároku.

12. Základnou povinnosťou žalobcu v konaní je povinnosť tvrdiť relevantné skutočnosti v rozsahu, aby bolo možné posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku. Predpokladom úspešnosti žaloby je teda (i) najskôr relevantné skutočnosti tvrdiť a (ii) potom ich preukázať príslušnými listinnými alebo inými dôkazmi. Povinnosť tvrdenia nazývaná i bremenom tvrdenia je primárnou povinnosťou žalobcu ako strany sporu, ktorý iniciuje súdne konanie. Ako iniciátor súdneho sporu by mal žalobca vedieť, z akého dôvodu si uplatňuje určitý nárok voči protistrane a tieto dôvody náležite prezentovať už v samotnej žalobe a neposkytovať súdu len všeobecne formulované vysvetlenia bez vzťahu ku konkrétnym skutkovým okolnostiam a tvrdeniam potrebným pre posúdenie uplatneného nároku. Absencia týchto dôvodov robí nárok žalobcu nepreskúmateľným a odníma protistrane možnosť adekvátne sa voči takémuto nedostatočnému návrhu - tvrdeniu - brániť, keďže nepozná dôvody a rozhodné skutočnosti, pre ktoré sa voči nemu konanie vedie, a z ktorých žalobca vychádza pri uplatnení si svojho nároku práve v požadovanej výške uvedenej v žalobe (resp. jej zmene). Tvrdenie rozhodných skutočností stranou nie je súdom vynúiteľné. Súd nemôže nahrádzať alebo dotvárať skutkové tvrdenia žalobcu o ním uplatnenom nároku a rozhodovať o vlastnej predstave o rozhodujúcich skutkových okolnostiach. Pretože súd z dôvodu absencie rozhodujúcich skutkových tvrdení o tom, ktoré nároky si žalobca, resp. v akej časti uplatňuje v žalovanej sume, nemohol posúdiť dôvodnosť ním uplatneného nároku na istine, nemohol z totožných dôvodov posúdiť v zmysle § 96 a § 119 Zákonníka práce v spojení s § 4 ods. 6 zákona č. 462/2007 Z. z. ani dôvodnosť žalobcom uplatnených úrokov z omeškania a celkovo tieto sčasti absentujúce a sčasti zmätočné tvrdenia ani nijako nepreukázal, preto žalobu žalobcu aj v tejto časti zamietol.

13. Žalovaný bol v spore v celom rozsahu úspešný, žalovanému by preto v súlade so zásadou úspechu § 255 ods. 1 C. s. p. patrila náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na to, že zo spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, v súlade s čl. 17 základných princípov C. s. p. súd prvej inštancie

rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva (R 72/2018, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.2.2018, sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

14. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), g), f) a h) C. s. p. a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.782 eura brutto s bližšie špecifikovaným príslušenstvom alternatívne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, nesprávne definoval výkon práce, nesprávne vyložil pojem pomernej časti základnej zložky mzdy a následne sa nesprávne vysporiadal s úrokmi z omeškania, nesprávne hodnotil kvantitatívnu zmenu petitu, nesprávne hodnotil vznesenú námietku premlčania pre rozpor s dobrými mravmi.

15. K nedostatočnému zisteniu skutkového stavu uviedol, že presnú špecifikáciu požiadaviek uviedol, pričom nie je rozhodujúce, že súd môže toto vyčíslenie považovať za zvláštne alebo nezodpovedajúce úplnej matematickej správnosti. Toto vyčíslenie nebolo zo strany žalovaného spochybnené a opiera sa o závery znaleckého posudku R.. K.. N., ktoré dalo za pravdu žalobcovi a výpočet nárokov žalobcu a jeho mzdy za pracovnú pohotovosť sa nachádza na stranách 32 až 36 a 63 až 64 a nasl. predmetného znaleckého posudku. Súdu bol znalecký posudok poskytnutý a žalovaný voči nemu relevantne nenamietal.

16. Pokiaľ prvoinstančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia spomína nedostatok dôkazov predložených zamestnancom, poukázal na osobitnú povahu individuálnych pracovnoprávných sporov, v ktorých platí, že súd si aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Zákonodarcu pri individuálnych pracovnoprávných sporoch zaviedol odklon od princípu kontradiktórnosti, ktorý je inak typický pre civilné sporové konanie a v ustanovení § 319 C. s. p. do týchto konaní zaviedol vyšetrovací princíp. Tento odklon vychádza z pozície zamestnanca ako slabšej strany vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý poberá vyššiu právnu ochranu a zároveň môže mať dôkaznú núdzu, najmä čo sa týka jeho možností získania rôznych dokumentov, ktoré sú v dispozičnej sfére zamestnávateľa ako protistrany v spore, a tento zo strategických dôvodov nemusí mať v záujme predkladať dôkazy, ktoré by mohli byť použité v jeho neprospech. Mal za to, že je preto na mieste zvýšená možnosť zásahu súdu do týchto sporov, formou zvýšenej aktivity súvisiacej s obstarávaním dôkazných prostriedkov. Táto požiadavka vyššej aktivity zo strany súdu samozrejme nie je neobmedzená a je stále limitovaná zásadou hospodárnosti konania. Súd preto vyvíja zvýšenú aktivitu súvisiacu s obstarávaním dôkazných prostriedkov až v prípade, kde je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Preto ak súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia tvrdí, že na strane žalobcu - zamestnanca, bola daná dôkazná núdza, bolo povinnosťou súdu zaobstarat' si dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Tento názor zastáva aj akademická obec v komentári k Civilnému sporovému poriadku, konkrétne doc. Hamulák a doc. Nováková.

17. Poukázal ďalej na definíciu výkonu práce podľa §144a ods. 2 písm. b) Zákonníka práce, pričom mal za to, že daný čas „odpočinku na pracovisku“ bol výkonom práce zo strany žalobcu a zároveň sa má započítavať do pracovného času podľa § 85 Zákonníka práce. Pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti na pracovisku patrí zamestnancovi mzda a táto sa nemusí zhodovať s výškou mzdy za vykonanú prácu, následne však bez žiadneho odôvodnenia s poukazom na § 96 ods. 3 vyvodil, že táto mzda má byť vo výške minimálnej mzdy a teda stotožnil pojem „pomerná časť základnej zložky mzdy“ s pojmom minimálna mzda, tento právny názor považoval za zjavne nesprávny.

18. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nesprávne hodnotil kvantitatívnu zmenu petitu. Žalobca svojim návrhom rozšíril svoje podanie dňa 4.11.2014 o právnu kvalifikáciu a kvantitatívne rozšírenie návrhu na zaplataenie istiny 3.265,48 eura s úrokom z omeškania a trov konania. V pôvodnom návrhu sa domáhal zaplataenia sumy 1.139,97 eura. Zmena petitu v tomto prípade bola kvantitatívna zmena, ktorá sa prejavila zvýšením sumy v žalobe na plnenie. Takéto doplnenie bolo len za účelom uvedenia potrebných údajov nevyhnutných na identifikáciu uplatňovaného práva; týmto úkonom žalobu nezmenil, ale ju len spresnil. Tento názor potvrdzuje aj rozhodnutie českého Najvyššieho súdu pod sp. zn. 22 Cdo 240/2004, ktorý konštatoval to isté. Zároveň svojim návrhom zmenil fakultatívne aj právnu kvalifikáciu návrhu vo svojich nasledovných podaniach. S prihliadnutím na zásadu iura novit curia, je právna kvalifikácia

ponechaná na uváženie súdu a nie je v žiadnom prípade pre súd záväzná. Pri zmene kvalifikácie žalobného návrhu nie je ani potrebné aby súd rozhodoval o zmene návrhu. Dispozičnými úkonmi žalobca preto naplno naplní svoje práva ako dominus litis disponovať so žalobným návrhom v predmetnom konaní. Všetky oprávnenia na dispozíciu s návrhom prináležia žalobcovi a preto mu nemôže byť žiaden z týchto úkon na škodu.

19. Bol názoru, že ako slabšia strana v pracovnoprávnom spore nemal také silné postavenie ako žalovaný pred súdnym pojednávaním a po jeho začatí. Porušovanie práva zo strany žalovaného bolo konštatované aj Inšpektorátom práce Žilina dňa 11.3.2013. Porušovanie pracovnoprávnych predpisov zo strany žalovaného je každodennou praxou. Je preukázaný fakt, že žalovaný zdržoval účelovo mimosúdne rokovania so žalobcom, aby prešla premlčacia doba pri jeho nárokoch. Toto potvrdzuje aj fakt, že po rokovaní, ktoré nikam nevedli, právny zástupca Y. M. L., N.Y. oznámil žalovanému, že bude podávať v mene žalobcu žalobu. Následne po tejto informácii žalovaný začal len s čiastočným vyplácaním dlžných súm. Takéto konanie preukazuje vypočítavosť a nemravné konanie žalovaného. Ak by súd chcel ochraňovať zamestnanca ako slabšiu stranu v konaní na námietku premlčania od žalovaného by nemohol v žiadnom prípade prihliadnuť. Rozpor s dobrými mravmi spočíva aj v tom, že zamestnávateľ (žalovaný) ako silnejšia strana vedome vyplácal nižšiu mzdu ako mal podľa zákona hradiť žalobcovi, pričom z nastavenia pracovného času bolo zrejmé, že nedošlo k primeranému zabezpečeniu práv zamestnancov podľa smernice Smernice Rady 93/104/ES z 23.11.1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2000/34/ES z 22.6.2000 ako aj smernica Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4.11.2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času.

20. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť. Nesúhlasil s názormi žalobcu a mal za to, že súd prvej inštancie za účelom zistenia skutkového stavu vykonal dokazovanie vypočutím zástupcov oboch sporových strán, vykonaním listinných dôkazov, ako aj aplikáciou ustanovení príslušných právnych predpisov. Uviedol, že dôvod zamietnutia žaloby nespočíval v pracovnoprávnej argumentácii, ale v neunesení dôkazného bremena a najmä bremena tvrdenia. Súhlasil s tvrdením žalobcu, že pracovnoprávne spory sú svojou povahou osobitnou skupinou sporov, kde zamestnanec ako slabšia sporová strana požíva zvýšenú ochranu, avšak bol názoru, že táto skutočnosť neumožňuje, aby súd za zamestnanca zisťoval a špecifikoval, čo vlastne zamestnanec ako sporová strana žiada. Zdôraznil, že samotný Civilný sporový poriadok hovorí len o tom, že súd aj bez návrhu môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to dôležité pre rozhodnutie vo veci. Dôvod zamietnutia žaloby bol predovšetkým a najmä to, že súd prvej inštancie nevedel jednoznačne určiť, čoho sa vlastne žalobca domáha, nakoľko návrhy boli viac ráz upravované, pričom samotné sumy boli určené len „cca“ prípadne si výšky žalobcovho nároku odporovali, resp. boli zmätočné. K tomuto súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí výslovne uvádza, že kvalita súdneho rozhodnutia je vždy zásadným spôsobom predurčená kvalitou žalobného návrhu. Celkom inak môže súd pracovať so žalobou, v ktorej sú námietky stručné a jasné, číselné údaje sú prehľadné, sú logicky usporiadané a majú jednoznačný „ťah na bránku“, než so žalobou, ktorá je najprv príliš stručná a až napokon je rozšírená do podoby, v ktorej sa jednotlivé podania žalobcu vzájomne rozchádzajú a sú pôvodcom zmätku a neprehľadnosti v podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdeniach týkajúcich sa sporu. Zdôraznil, že Civilný sporový poriadok nikde vo svojich ustanoveniach nedáva súdu možnosť, aby za slabšiu sporovú stranu špecifikoval, čoho sa vlastne sporová strana domáha. Podľa názoru žalovaného taktiež uvedené ustanovenia Civilného sporového poriadku nemožno vykladať tak, že slabšia sporová strana (v tomto prípade dokonca zastúpená advokátom) môže absolútne rezignovať na svoje dôkazné bremeno a oprávnené očakávať, že ho namiesto nej poniesie v celom rozsahu súd. Pokiaľ žalobca zároveň v odvolaní tvrdí, že zákonodarca pri individuálnych pracovnoprávnych sporoch zaviedol odklon od princípu kontradiktórnosti, ktorý je inak typický pre sporové konanie, pričom sa vo svojich tvrdeniach odvoláva aj na § 319 C. s. p., má za to, že v právnej úprave individuálnych pracovnoprávnych sporov zavedenej Civilným sporovým poriadkom, o ktorý prípad ide aj v prejednávanej veci, bol zachovaný princíp materiálnej pravdy, kedy súd v predmetných konaniach aj bez návrhu vykoná taký dôkaz, ktorý považuje za nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci. a zároveň sám tento dôkaz obstará alebo zabezpečí. Táto skutočnosť však v žiadnom prípade nezbavuje žalobcu (zamestnanca) povinnosti tvrdenia, keďže žalobca má v prvom rade v konaní povinnosť tvrdiť relevantné skutočnosti v rozsahu, aby bolo možné posúdiť dôvodnosť nároku. Napriek tomu, že v prípade individuálnych pracovnoprávnych sporov ide o tzv. spory s ochranou slabšej strany, ide stále predovšetkým o sporové konanie, pričom povinnosť tvrdenia možno považovať

za základný pilier sporového konania. Z okruhu tvrdených skutočností žalobca totiž vyvodzuje svoj nárok, ktorý mu má byť súdom priznaný. Tvrdením skutočností žalobca určuje predmet dokazovania, ktorého pravdivosť súd z dôkazov označených žalobcom zisťuje. Súd nemôže nahrádzať skutkové tvrdenia žalobcu o ním uplatnenom nároku. V súvislosti s uvedeným uviedol, že súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak vykonanie takého dôkazu považuje za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Podľa § 185 C. s. p. „súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.“ Je teda na posúdení súdu, či všetky predložené listinné dôkazy, tvrdenia sporových strán a ďalšie skutočnosti podľa § 186 ods. 1 C. s. p., bude považovať za dostatočné na ustálenie právneho názoru a konečné rozhodnutie vo veci, alebo pristúpi k doplneniu dokazovania v zmysle § 319 C. s. p. V súlade s uvedeným je aj názor Krajského súdu Prešov, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 12CoPr/2/2019 zo dňa 6.6.2019 uvádza: „V prípade individuálnych pracovnoprávných sporov je vyšetrovací princíp zakotvený vo vyššie citovanom ust. § 319 C. s. p. Uvedené ustanovenie umožňuje súdu vyvíjať zvýšenú aktivitu, ktorá súvisí s obstarávaním dôkazných prostriedkov, avšak až v prípade, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej. Z uvedeného teda možno dospieť k záveru, že v prípade, ak súdu, ktorý vo veci koná a rozhoduje, nie sú pre rozhodnutie vo veci samej postačujúce tvrdenia sporových strán, ako ani dôkazy, ktoré sporové strany v priebehu konania predložili, môže súd vykonať aj ďalšie dôkazy, ktoré sporové strany nenavrholi, a to najmä s poukazom na dôkazy slúžiace na ochranu zamestnanca. V individuálnych pracovnoprávných sporoch by sa v plnej miere nemal súd spoliehať na to, že zamestnanec si svoju dôkaznú povinnosť splní, resp. že si ju splní náležitým spôsobom. Úlohou súdu v takýchto prípadoch je selektovanie a akceptovanie len relevantných tvrdení strán a teda prevzatie dôkaznej iniciatívy len tam, kde takáto iniciatíva napomôže pre reálne a racionálne objasnenie skutkového stavu. Záverom možno teda zhrnúť, že aplikácia ust. § 319 C. s. p. prichádza do úvahy v prípadoch tzv. dôkaznej núdze.“ Nad rámec uvedeného žalovaný uviedol, že právny zástupcov žalobcu, v tomto ale aj obdobných konaniach, vždy keď o to požiadal poskytol potrebnú súčinnosť a umožnil prístup k dokumentom z osobného spisu ich klientov.

21. V súvislosti so znaleckým posudkom uviedol, že znalec v rámci svojho posudku sa môže vyjadrovať len k odborným otázkam, v žiadnom prípade nesmie riešiť právne otázky, ktorých riešenie prináleží výlučne súdu. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie správne skonštatoval, že predložené výňatky znaleckého posudku, ktorý sa týkal iného zamestnanca žalovaného a obsahoval výpočet, ktorý vychádzal z iných skutkových okolností a bol určený pre iné konanie, nie je možné použiť.

22. A hoci dôvod zamietnutia žaloby nespočíval v pracovnoprávnej argumentácii, ale v neunesení dôkazného bremena a najmä bremena tvrdenia, nakoľko žalobca v odvolaní uvádza i argumentáciu vo vzťahu k pracovnoprávnym predpisom, obsahom vyjadrenia žalovaného bolo aj vyjadrenie k tejto argumentácii žalobcu, v ktorej zotrval na všetkých svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

23. Dôrazne sa ohradil voči tvrdeniu žalobcu, že porušovanie pracovnoprávných predpisov zo strany žalovaného je každodennou praxou. Takéto všeobecné a nekonkrétne tvrdenia, ktoré žalobca žiadnym spôsobom v priebehu sporu nepreukázal, považuje za účelovú obranu žalobcu, ktorá nemá nič spoločné s predmetom sporu. Nepovažoval za pravdivé, že účelovo zdržoval mimosúdne rokovania so žalobcom. K predlžovaniu rokovaní dochádzalo z dôvodu pochybení na strane samotného právneho zástupcu žalobcu, keď napr. na prvé rokovanie so žalovaným prišiel s tým, že nevedel žalovanému vydokladovať plné moci zamestnancov, ktorých zastupuje, ba dokonca ani nevedel presne špecifikovať, o ktorých zamestnancov vlastne ide. Poukázal na fakt, že právny zástupca žalobcu v totožných veciach zastupoval približne 50 ďalších zamestnancov žalovaného, pričom ale v čase, kedy došlo k mimosúdnym rokovaniam, nemal preskúmané jednotlivé konkrétne skutočnosti rozhodujúce pre uplatnenie nároku toho ktorého zamestnanca a tieto skutočnosti zisťoval až následne (o uvedených skutočnostiach má vedomosť z dôvodu, že právny zástupca žalobcu žiadal žalovaného o nazretie do osobného spisu tak žalobcu ako i ostatných zamestnancov, ktorých zastupoval). Pre úplnosť uviedol, že žalovaný mu nahliadanie do osobných spisov jeho klientov umožňoval a to bez akýchkoľvek obštrukcií. Ak by takéto tvrdenie i skutočne bolo pravdou, čo ale dôrazne odmieta, mal za to, že žalobca zastúpený svojim právnym zástupcom mohol a mal mať vedomosť o tom, ako sa týmto priesťahom brániť a je výlučne len a jeho vinou, ak ich nevyužil.

24. Žalobca v odvolacej replike v celom rozsahu zotrval na podanom odvolaní. Trval na tom, že v pôvodnej žalobe a v jej modifikáciách vykonaných jeho ďalšími podaniami dostatočne vyjasnil, že si uplatňuje nárok z nevyplatenej mzdy zo strany žalovaného. Minimálne zo súhrnného vyjadrenia

žalobcu zo dňa 8.3.2022 musí byť zrejme uplatňované časové rozpätie nárokov, počet hodín pracovnej pohotovosti, akú sumu žalovaný vyplácal za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti, na akú sumu má žalobca nárok (v zmysle výpočtu podľa znaleckého posudku) a aký je rozdiel medzi týmito sumami, teda aktuálny nedoplatok na mzde žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že iné senáty Okresného súdu Bratislava I v obdobných veciach zamestnancov žalovaného, na základe takmer totožného spisového materiálu (rozdiel bol predovšetkým vo výške mzdy a počte hodín pracovnej pohotovosti) boli schopné rozhodnúť vo veci samej v čiastočný prospech žalobcu, pričom poukázal na konkrétne konania. Vyjadrenia žalovaného k znaleckému posudku R.. K.. N. vyhotovenom v obdobnom konaní považuje za účelové s cieľom minimalizovať jeho relevantnosť. Znalecký posudok bol vyhotovený za účelom určenia presného matematického výpočtu odmeny za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti zamestnanca na pracovisku. Tento matematický výpočet je možné po dosadení individuálnych hodnôt (fond pracovného času, mzdový základ, počet hodín pracovnej pohotovosti) použiť pre výpočet akéhokoľvek nároku zamestnanca na odmenu za neaktívnu časť pracovnej pohotovosti. Z dôvodu hospodárnosti nežiadal vykonanie znaleckého posudku aj v tomto konaní, naopak využil matematickú rovnicu tejto odmeny a dosadil do nej individuálne hodnoty žalobcu. Uvedený výpočet sa nachádzal v súhrnnom vyjadrení žalobcu zo dňa 8.3.2022, resp. v priloženej výpočtovej tabuľke.

25. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil 26.3.2024 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

26. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

28. Odvolací súd zároveň pripomína, že podľa § 380 ods. 1 C. s. p. je viazaný odvolacími dôvodmi a v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia prihliada ex offio len na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Ide o vyjadrenie zásady rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti civilného sporového konania v štádiu odvolacieho konania. Uvedené v praxi znamená, že odvolací súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ výslovne uvádza vo svojom odvolaní.

29. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 380 ods. 1 C. s. p. je viazaný dôvodmi odvolania nielen v zmysle ich paragrafového vymedzenia, ale aj konkrétneho skutkového vymedzenia, keď pri viazanosti dôvodmi odvolania neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo; z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že v konaní bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní. Je notoriou, že k zodpovednému uplatňovaniu vlastných procesných práv patrí tiež požiadavka, aby strana sporu mala jasno v dôvodoch svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

30. Predovšetkým je potrebné uviesť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia zo strany žalobcu (odsek 21 napadnutého rozsudku) a tiež pokiaľ ide o nárok žalobcu uplatnený za obdobie august 2009 až apríl 2011 (mzda za mesiac apríl bola splatná do konca mesiaca máj), t. j. vo vzťahu ku všetkým nárokom splatným do 10.6.2011 aj z dôvodu premlčania (odsek 14 napadnutého rozsudku). Žalobca v podanom odvolaní vôbec nereaguje na dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu v časti nároku za obdobie august 2009 až apríl 2011 zamietol z dôvodu premlčania; z tohto dôvodu preto závery súdu prvej inštancie založené

na tom, že nárok žalobcu za obdobie august 2009 až apríl 2011 je premlčaný, treba považovať za vecne a právne správne.

31. Pokiaľ žalobca vytykal súdu prvej inštancie, že na námietku premlčania vznesenú žalovaným nemal prihliadnuť z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, odvolací súd pripomína, že civilné sporové konanie je ovládané princípom kontradiktórnosti; jeho zmyslom a účelom je, aby strana mala možnosť vyvrátiť, resp. spochybníť konkrétne vyjadrenie protistrany. Ak mal žalobca za to, že súd prvej inštancie mal vyhodnotiť skutočnosti, ktoré podľa neho zakladajú rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi, bolo jeho povinnosťou už na súde prvej inštancie tvrdiť skutočnosti a dôvody relevantné pre takéto posúdenie. Žalobca ohľadom týchto skutočností a dôvodov na súde prvej inštancie netvrdil nič. A pretože žalobca neposkytol súdu prvej inštancie v tomto smere žiadne tvrdenia, súd prvej inštancie nemal dôvod zaoberať sa v napadnutom rozhodnutí skutočnosťami, na ktoré žalobca poukazoval (až) v podanom odvolaní; nezohľadnenie skutočností uvedených žalobcom (až) v odvolaní nemohli byť predmetom právneho posúdenia súdom prvej inštancie a nemôžu preto zakladať ani vadu nesprávneho právneho posúdenia veci.

32. Odvolací súd zároveň v tejto súvislosti nezistil ani naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p., nakoľko tento odvolací dôvod je prípustný iba v spojitosti s § 366 písm. d) C. s. p. z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny. Právo na uvedenie prípadných novôt je teda podmienené tým, že odvolateľ prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené na súde prvej inštancie, nemohol uplatniť na súde prvej inštancie bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺní, na novoty odvolací súd nemôže prihliadnuť; na diskvalifikáciu novoty postačí opomenutie jej uvedenia a zavinenie z nedbanlivosti. Žalobca v podanom odvolaní nekonkretizoval dôvod uplatnenia novoty v odvolacom konaní podľa § 366 C. s. p. <aspi://module='ASPI'&link='160/2015 Z.z.%2523366'&ucin-k-dni='30.12.9999'>a tiež neuviedol žiadnu skutočnosť, pre ktorú tieto prostriedky procesného útoku nemohol použiť v doterajšom priebehu konania bez svojej viny. Odvolací súd tak na uvádzanie nových skutočností v odvolacom konaní neprihliadol.

33. Na margo námietky žalobcu, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci argumentujúc tým, že presnú špecifikáciu požiadaviek uviedol, pričom nie je rozhodujúce, že súd môže toto vyčíslenie považovať za zvláštne alebo nezodpovedajúce úplnej matematickej správnosti, toto vyčíslenie nebolo zo strany žalovaného spochybnené a opiera sa o závery znaleckého posudku R.. K.. N., ktoré dalo za pravdu žalobcovi a výpočet nárokov žalobcu a jeho mzdy za pracovnú pohotovosť sa nachádza na stranách 32 až 36 a 63 až 64 a nasl. predmetného znaleckého posudku, odvolací súd uvádza, že spôsoby vytvárania skutkového základu rozhodnutia sú stanovené zákonom, konkrétne v § 215 C. s. p. (súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu; skutkový stav sa zisťuje procesnými postupmi podľa tohto zákona). Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Skutkovým základom súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky sú získava viacerými spôsobmi, predovšetkým však, v sporovom procese, dokazovaním. Zmyslom konania pred súdom prvej inštancie je teda procesne riadnym postupom zistiť okolnosti, ktoré sú podstatné pre meritórne rozhodnutie.

34. Žalobca odvolanie ohľadom nedostatočného zistenia skutkového stavu veci založil na odvolacom dôvode podľa § 365 ods. 1 písm. f). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) dopadá na situácie, kedy súd prvej inštancie síce vykonal všetky potrebné dôkazy, avšak podľa názoru odvolateľa ich hodnotil spôsobom, ktorý je v rozpore s § 191 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, a preto sú skutkové zistenia, ku ktorým na základe takéhoto hodnotenia dôkazov dospel, nesprávne a to vzhľadom na to, že súd prvej inštancie buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Na nesprávnosť výsledku činnosti súdu pri hodnotení dôkazov možno usudzovať - ako vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov - len zo spôsobu ako k nemu súd dospel. Ak v tomto smere nemožno súdu prvej inštancie vytknúť žiadne pochybenie, nie je

možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi (napr. namietat', že mal uverit' inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iný záver a pod.).

35. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol (pokiaľ ide o nepremlčanú časť nároku) z dôvodu, že nevedel posúdiť dôvodnosť žalovaného nároku a splnenie podmienok pre jeho priznanie, pretože žalobca neunesol bremeno tvrdenia; žalobca uvádzal rôzne výpočty, avšak tieto buď boli úplne zmätočné alebo z nich nebolo zrejmé, aký majú predmetné čísla pôvod, čo preukazujú a čo majú dokazovať. Súd prvej inštancie presne identifikoval, z existencie akých konkrétnych skutočností tento záver vyvodzuje (odseky 15 až 20 napadnutého rozsudku); súd prvej inštancie tiež konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca pracoval pre žalovaného ako hasič do decembra 2011, ostatné skutočnosti boli medzi stranami sporné a žalovaný namietal aj nejasnosť a nezrozumiteľnosť žaloby; k znaleckému posudku č. X/XXXX, ktorý predložil žalobca súd prvej inštancie uviedol, že tento nepreukazuje nič konkrétne vo vzťahu k žalobcovi; týka sa osoby menom Y. Š. a žalobca dal súdu k dispozícii jeho stranu 1, 31 až 36, 63 a 64; ide o neúplný dokument, preto nemohol overiť jeho preskúmateľnosť a nemohol zistiť ani len to, aké je zadanie tohto znaleckého posudku. Žiaden konkrétny záver vo vzťahu k žalobcovi mu z tohto dôkazu nevyplynul (odsek 4 napadnutého rozsudku). A pretože z obsahu podaného odvolania nie je zrejmé, v čom konkrétne súd prvej inštancie pochybil v procese hodnotenia dôkazov a v čom konkrétne jeho úvahy nezodpovedajú pravidlám hodnotenia dôkazov podľa § 191 ods. 1 C. s. p. vo vzťahu dôvodom, na ktorých založil svoje rozhodnutie, odvolací súd konštatuje nenaplnenie takto žalobcom vymedzeného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.

36. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že súd prvej inštancie si mal dôkazy obstarat' aj bez návrhu, čo vyplýva zo znenia § 319 C. s. p., odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 319 C. s. p. umožňuje súdu vykonať ex offio aj tie dôkazy, ktoré zamestnanec nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz; na tento účel je zamestnávateľ povinný poskytnúť súčinnosť, ak to možno od neho spravodlivo žiadať. Súd môže považovať vykonanie dôkazného prostriedku za nevyhnutné vtedy, ak je to potrebné na preukázanie skutočností tvrdených zamestnancom, ale tiež vtedy, ak je to potrebné na vyvrátenie skutočností preukázaných zamestnávateľom. Tento odklon však vychádza - ako správne uviedol aj žalobca - z pozície zamestnanca ako slabšej strany vo vzťahu k zamestnávateľovi, ktorý preto môže mať dôkaznú núdzu, najmä čo sa týka jeho možností získania rôznych dokumentov, ktoré sú v dispozičnej sfére zamestnávateľa ako protistrany v spore, a tento zo strategických dôvodov nemusí mať v záujme predkladať dôkazy, ktoré by mohli byť použité v jeho neprospech. Uvedený vyšetrovací princíp v sporoch s ochranou slabšej strany, bol do Civilného sporového poriadku zakotvený teda predovšetkým v tej súvislosti, že slabšia strana v mnohých prípadoch nemá objektívnu možnosť prístupu k dôkazným prostriedkom a nedisponuje dostatkom informácií, na základe ktorých by mohla bez pochybností preukázať svoje tvrdenia, ktorými sa domáha ochrany svojich práv a právnom chránených záujmov v súdnom konaní. Uvedené ale nemožno vykladať tak, že súd je povinný aktívne vyhľadávať dôkazy až dovtedy, kým sa mu nepodarí preukázať dôvodnosť obrany slabšej strany (resp. jej žaloby, pokiaľ by bola v postavení žalujúceho subjektu) a rozhodnúť v jej prospech, alebo aby slabšia strana v spore celkom rezignovala vo svojej dôkaznej povinnosti a vedenie všetkého dokazovania vo svoj prospech ponechala na súd, naviac ak je počas celého konania zastúpená advokátom, Z obsahu odvolania žalobcu, napokon ani nevyplyva, že žalobca nemal k dispozícii dôkazy, ktoré by boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, resp. že žalovaný, ktorý ich v dispozícii má, mu tieto neposkytol. Aj pri zdôraznení postavenia zamestnanca ako slabšej strany v spore, zároveň treba mať na zreteli, že súd vyvíja zvýšenú aktivitu súvisiacu s obstarávaním dôkazných prostriedkov až v prípade, keď je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci samej (pričom rozhodnutie vo veci samej zároveň neznamená aj rozhodnutie v prospech slabšej strany). Takáto iniciatíva súdu zároveň logicky nepripadá do úvahy ani tam, kde súd zamietá žalobu z dôvodu neunesenia bremena tvrdenia (absencie tvrdení a skutočností relevantných pre posúdenie dôvodnosti žalovaného nároku a splnenie podmienok pre jeho priznanie), tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, keďže dôkazy slúžia na preukazovanie skutočností tvrdených stranou a nie na ich dotváranie či dopĺňanie súdom.

37. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p. odvolací súd uvádza, že žalobca síce formálne namietol existenciu tohto odvolacieho dôvodu, avšak obsahovo ničím nevysvetlil, v čom konkrétne spočíva jeho naplnenie, teda v čom spočíva pochybenie súdu prvej inštancie zakladajúce nesprávny procesný postup, ktorým malo byť žalobcovi znemožnené,

aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd preto konštatuje nenaplnenie aj tohto odvolacieho dôvodu.

38. Bez právnej relevancie sú argumenty žalobcu týkajúce sa definície výkonu práce podľa § 144a ods. 2 písm. b) Zákonníka práce s tým, že právny názor súdu prvej považuje za nesprávny, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozsudku žiaden právny názor súdu prvej inštancie k tejto otázke neobsahuje. Súd prvej inštancie totižto z dôvodov, pre ktoré žalobu zamietol, sa meritórnym posúdením sporu vôbec nezaoberal.

39. Na uvedenom základe odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uvádzané tvrdenia v odvolaní neboli spôsobilé zmeniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie; odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).